

Sygn. akt I PK 119/11

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa G. Ż.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w Z.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 stycznia 2012 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 31 marca 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 marca 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w sprawie z powództwa G. Ż. o przywrócenie do pracy.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez pozwaną skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana wskazuje na potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżąca podnosi, iż w niniejszej sprawie istotą zagadnienia jest to, czy pracownik który nabył prawo do wcześniejszej emerytury w wypadku rozwiązania z nim stosunku pracy podlega ochronie z art. 39 k.p. Przyjęcie takiego poglądu w ocenie skarżącej rodzi na gruncie art. 45 § 3 k.p. konsekwencje w postaci tego, że Sąd zobligowany jest do przywrócenia pracownika podlegającego ochronie do pracy nawet w przypadku gdy takie przywrócenie jest niecelowe. W ocenie

skarżącej wymaga rozstrzygnięcia, czy pracownik, który nabył prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy o rentach i emeryturach FUS podlega ochronie z art. 39 k.p., czy też z chwilą nabycia prawa do emerytury ochronę tę utracił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (zob. np. postanowienie SN z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, niepubl.; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, niepubl.; postanowienie SN z dnia 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, niepubl.; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2004 r., I PK 181/04, niepubl.; postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07 OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). W skardze kasacyjnej pełnomocnik pozwanej nie wykazał, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego zachodzi jakakolwiek rozbieżność. Powoływane jako sprzeczne orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczą różnych stanów faktycznych i wbrew stanowisku skarżącego, nie są ze sobą sprzeczne. Wbrew zarzutom skargi kasacyjnej, na tle wskazanych przez skarżącego zagadnień nie ma żadnej rozbieżności w orzecznictwie. Nigdy nie przyjmowano, że okres ochronny obejmuje okres 4 lat (a wcześniej 2 lat) przed nabyciem prawa do wcześniejszej emerytury. Wiekiem emerytalnym określonym w art. 39 k.p. nie jest wiek, który w świetle przepisów emerytalnych daje możliwość przejścia na wcześniejszą emeryturę, na przykład na podstawie art. 29 ustawy o emeryturach i rentach (por.

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2006 r., II PK 159/05, OSNP 2007 nr 1-2, poz. 3, wyrok Sądu Najwyższego z 9 marca 2009 r. I PK 180/08 OSNP z 2010 r. nr 19-20, poz. 236). W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie prezentowane jest stanowisko, że przez wiek emerytalny, o którym mowa w art. 39 k.p., należy rozumieć wiek określony w przepisach emerytalnych zezwalający na uzyskanie uprawnień w normalnym trybie, z uwzględnieniem, iż niższy od powszechnego wiek emerytalny pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, górników, czy pracowników kolejowych jest dla nich normalnym ustawowym wiekiem emerytalnym, a to z kolei sprawia, że tacy pracownicy w okresie 4 lat przed osiągnięciem wieku emerytalnego właściwego dla tych kategorii zatrudnienia korzystają ze szczególnej ochrony prawnej przewidzianej w art. 39 k.p. (por. uchwałę pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85, wytyczne w przedmiocie stosowania art. 45 k.p. - OSNCP 1985 nr 11, poz. 164, czy wyroki Sądu Najwyższego: z dnia: 29 lipca 1997 r., I PKN 227/97, OSNAPiUS 1998 nr 11, poz. 326; 28 marca 2002 r., I PKN 141/01, OSNP 2004 nr 5, poz. 86; 5 lutego 2004 r., I PK 348/03, OSNP 2004 nr 24, poz. 417; uzasadnienie wyroku z dnia 9 lutego 2006 r., II PK 159/05, OSNP 2007 nr 1-2, poz. 3, jak również wyrok z dnia 8 lipca 2008 r., I PK 309/07 OSNP 2009 nr 23-24, poz. 308).

W ocenie Sądu Najwyższego nie ma sprzeczności między wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2009 r., I PK 180/08, a uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1991 r., I PZP 19/91, OSNCP 1992, nr 1, poz. 14, w której Sąd ten stwierdził, że „Zakaz wypowiedzenia umowy o pracę wynikający z art. 39 k.p. nie dotyczy pracownika zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu pracy i pobierającego jednocześnie emeryturę. [...] W przypadku osób korzystających już ze świadczeń emerytalnych nie ma mowy o uzyskaniu prawa do emerytury z osiągnięciem owego wieku, bo prawo to już zostało uzyskane i jest wykorzystywane [...]. Wykładnia celowościowa omawianego przepisu prowadzi do wniosku o objęciu ochroną tylko takich osób, które będąc w zaawansowanym wieku nie mają jeszcze prawa do emerytury, a w przypadku wypowiedzenia mogłyby mieć trudności w uzyskaniu innej pracy. Cel taki nie występuje w przypadku osób pobierających już

emeryturę”. Wobec powyższego brak jest podstaw do uznania, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.